Dosarul nr. 5r-488/2025 PIGD 4-25125792-28-5r-05092025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

30 martie 2026 or. Ocnița

Judecătoria Edineț Sediul Ocnița
Instanţa de judecată în componenţă:
Preşedintele şedinţei, Judecător: Dolghieri Dan
Grefier: Ursu Liudmila
Cu participarea:
agentului constatator Crivoi Igor și a petiț*****arului Fortuna *****,

examinând în ședință de judecată publică contestația depusă de Fortuna *****, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare din 20.08.2025, emisă de agentul constatator al IP Ocnița – Crivoi Igor, în baza art. 47^2 alin. (1) Cod Contravențional,

c o n s t a t ă:

Fortuna ***** a înaintat în instanța de judecată contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție Seria /nr. MAI06514785 și a deciziei de sancționare din 20 AUGUST 2025 prin care a fost supus răspunderii contravenționale conform art. 47/2 alin. (1) Cod Contravențional.

În motivarea contestației Fortuna ***** a indicat că, la data de 20.08.2025 în localitatea mun. Chișinău agentul constatator ar fi stabilit precum ca el ar fi implicate în pretinderea si acceptarea
remunerării financiare ce nu se cuvin în scopul participant la întruniri, inclusiv prin amplasarea corturilor pe teritoriul Gării Feroviare, actiuni ce urmăresc încălcarea ordinii publice, a drepturilor altor persoane.

A luat cunoștința cu procesul verbal la data de 20.08.2025.

Indică, că pentru aceste presupuse fapte i s-a aplicat o sanțiune cu amenda în suma de 100 u.c. sau 5000 lei în baza prevederilor art. 47^2 alin. (1) din Codul Contraventional al RM.

Nu recunoaște vina. Nu este de acord cu procesul verbal si Decizia de sancționare, considerând ca a fost adoptata contrar prevederilor legale și în contrazice totală cu circumstanțe de fapt.

Menționează ca tot procesul a derulat în regim de urgenta maxima, iar agentul constatator a examinat procesul, efectiv, în lipsa lui. Nu a explicat drepturile si obligajiile, nu a asigurat dreptul la aparare a contravenientului; nu a asigurat, dupa caz, serviciile unui interpret; nu a explicat esenta faptei imputate și nu a prezentat nici-o proba care ar confirma acest fapt. A întocmit procesul verbal cu grave erori de conținut; a amenințat cu probleme si mai mari și dosare penale în caz de nesupunere.

În tot procesul de constatare a acestei presupuse contravenții a fost supus unui tratament umilitor si degradant, fapt care l-a afectat pe el, cât si întreaga familie.

Indică, că potrivit art. 21 al Constituției RM orice persoana acuzată de un delict este prezumată nevinovata pana când vinovăția sa va fl dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, in cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Conform art. 5 Cod contravențional, nimeni nu poate fi declarat vinovat de comiterea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale, decat in conformitate cu legea contravenționala. Interpretarea extensiva defavorabila si aplicarea prin analogie a legii contravenționale sunt interzise.

Legea contravenționala nu urmărește cauzarea de suferințe fizice sau lezarea demnității omului. Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante.

In conformitate cu art. 7 din Codul contravențional persoana poate fl sancționată numai pentru contravenția in a cărei privința este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

In conformitate cu art. 8 alin. (2) Cod contravențional este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvîrșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzuta de legea contravențională.

Reieșind din prevederile art. 9 din Codul Contravențional la aplicarea legii contravenționale se fine cont de caracterul și de gradul prejudiciabil al contravenției, de persoana făptuitorului și de circumstanțele atenuante ori agravante. (principiul individualizării răspunderii contravenționale si sancțiunii contravenționale).

Totodata, conform art. 14 alin.(l)-(3) Cod contravențional contravenția, se săvîrșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșita cu intenție dacă persoana care a savirșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis in mod conștient survenirea acestor urmări.

Contravenția se consideră săvârșita din imprudență, dacă persoana care a săvîrșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera in mod ușuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea sa le prevadă.

Mai mult, art.440 alin.(l) Cod contravențional prevede ca constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurata de agentul constatator, de colectare fi de administrare a probelor privind existenta contravenției, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenției in temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, dupa caz, funcționarului abilitat sa examineze cauza contravenționala, din cadrul autoritarii din care face parte agentul constatator,. in instanța de judecata sau in alt organ spre soluționare.

Conform art.442 alin.(l) din Codul contravențional al RM, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicita fi se identificînd făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator în baza constatărilor personale si a probelor acumulate, in prezenta făptuitorului sau in absenta lui.

Art. 374 din Codul contravențional al RM stipulează că procesul contravențional este activitatea desfigurata de autoritatea competenta, cu participarea părților fi a altor persoane titulare de drepturi fi de obligații, avand ca scop constatarea contravenției, examinarea si soluționarea cauzei contravenționale, constatarea cauzelor si condițiilor care au contribuit la săvârșirea contravenției.

Potrivit alin. (2) art. 381 din Cod Contravențional orice persoana are dreptul la examinarea fie la soluționarea cauzei sale ăn mod echitabil, in termen rezonabil, de conformitate cu prezentul cod, iar in conformitate cu alin. (4), autoritatea competenta sa soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate masurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completa fi obiectiva, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cat fie cele care dezvinovățesc persoana in a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum fi circumstanțele atenuante sau agravante:

Potrivit art.8 alin.(3) Cod de procedură penala concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile in probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, in condițiile prezentului cod, se interpretează in favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Indică, că reieșind din natura penala a contravenției stabilite prin cauza Ziliberberg vs Moldova (01 mai 2005), in vederea asigurării unui proces echitabil conform exigențelor instituite de art.6 par.2 CEDO, agentul constatator prin prisma art.440 alin.(l) Cod contravențional al RM și prin prisma cauzei Anușca vs Moldova (18 iulie 2010), urmează sa exercite o investigație complete, nepărtinitoare si obiectiva in vederea acumulării materialului probator suficient si concludent pentru stabilirea circumstanțelor importante ale cauzei, determinarea existentei faptei contravenționale, încadrarea juridica a faptei contravenționale si administrarea probelor invocate în apărarea sa de către ultimul.

Procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicita se identifica făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale și a probelor acumulate, in prezenta făptuitorului sau in absenta lui.

Mentionează, ca agentul constatator, care potrivit dispozițiilor legale enunțate, era obligat sa desfășoare toate acțiunile pentru constatarea faptei contravenționale, întocmind in acest sens un proces verbal cu privire la contravenție, in care trebuia sa individualizeze inclusiv fapta si pedeapsa, s-a limitat doar la o întocmire formala a PV cu emiterea deciziei asupra cauzei contravenționale.

Agentul constatator nu a examinat obiectiv materialul contravențional nu a elucidat toate aspectele speței si acumulat probe, care ar fi demonstrat vinovăța contravenientului. Potrivit Deciziei de sancționare el ar fi pretins si acceptat remunerare pentru a participa la întruniri cu scopul de a încalcă ordinea publica. Aceste concluzii sunt false și abuzive.

Invocă, că simpla indicare de către agentul constatator ca contravenientul ar fi comis contravenția incriminata, nu poate sta la baza sancționării acestuia, iar de către agentul constatator nu a fost stabilit faptul, dacă contravenientul a pretins sau a acceptat bani.

La caz, de către agentul constatator nu au fost prezentate probe, care sa confirme faptele si circumstanțele incriminate contravenientului. Cum a comis acesta contravenție imputată, de către agentul costător nu a fost indicat. Nu este exista nicio proba, care sa dovedească cum s-au pretins bani, de la cine s-a pretins bani, cum a acceptat bani, de la cine a primit bai, cînd a primit, in ce circumstanțe, pentru ce scop a primit etc.

Indică, că nu este probat nici într-un fel: pretinderea sau primirea banilor, scopul primirii si legătură cauzala intre pretinsa remunerare si acțiunea de protest.

Declară pe proprie răspundere ca nu a pretins si nu a acceptat niciun leu de la nimeni. Nu a primit remunerare. A participat la o întrunire benevol și in stricta conformitate cu drepturile sale fundamentale la libera exprimare si întrunire. Nu a încălcat ordinea publica si nu a avut niciodata scopul de astfel de încalcare. Prin urmare, fapta incriminata este bazata doar pe niște

constatări subiective personale si presupuneri ale agentului constatator, bazate pe unele informații indirecte si interpretabile ambiguu

Se indică, că la decizia de sancționare nu a fost anexata nici un material probator care ar demonstra componența contravenției de art. 472 Cod contravențonal. Agentul de constatare a admis un abuz in acest sens, aplicînd o sancțiune pentru o fapta care nu constituie element constitutive ale contravenției.

Omisiunile menționate supra ridica dubii referitoare la respectarea la speța a prevederilor art.425 §i 442 alin. (1) CC, ori in situația respectiva este dificil de stabilit care a fost materialul probator pe care 1-a utilizat agentul constatator la formularea concluziilor cu privire la faptele indicate in procesul verbal contravențional. Menționează, că omisiunile enunțate, de rand cu celelalte, apreciate in ansamblul lor au fost in măsura sa afecteze echitatea procedurii in cauza data.

Procesul verbal cu privire la contravenție reprezintă un act probator al unei contravenții si trebuie sa conțină mențiunile prevăzute la art. 443 Cod contravențional. Lipsa elementelor care trebuie sa figureze in procesul verbal atrage nulitatea acestuia.

Conform art. 425 din Codul Contravențional al RM Probele sant elemente de fapt, dobîndite in modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existentei sau inexistentei contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției și la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. In calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul- verbal cu privire la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor $i documentelor, procesulverbal de percheziție, procesul-verbal privind cercetarea la fata locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate in conformitate cu prezentul cod, explicabile persoanei în a cărei privința a fost pornit proces contravențional, declarațiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele și documentele ridicate, constatările tehnico-științifice și medico-legale, raportul de expertiza:

Menționează, că potrivit Curții Europene, încălcările de lege comise in cadrul procesului nu trebuie reparate in detrimentul persoanei trase la răspundere contravențională.Omisiunile respective, așa cum va fi elucidat in alineatele ce succed, au afectat in mod esențial modul in care in prezenta speța agenții statului au înteles sa răstoarne prezumția de nevinovăție, ceea ce potrivit art. 445 alin. (2) CC determina nulitatea procesului verbal cu privire la contravenție si a deciziei agentului constatator.

Conform art. 440 din Codul Contravențional al RM Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurate de agentul constatator, de colectare și de administrate a probelor privind existența contravenției, de incheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, dupa caz, a dosarului în instanța de judecata sau in alt organ spre soluționare.

Simpla indicare in procesul verbal cu privire la contravenție a articolului, care prevede o sancțiune, nu presupune si nici nu demonstrează comiterea contravenției de către contravenient, iar lipsa probelor afectează in mod esențial fondul cauzei.

Conform prevederilor art.6 § 2 din Convenția Europeana pentru Drepturile Omului orice persoana acuzata de o infracțiune este prezumata nevinovata pana atunci când vinovăția sa va fi legal stabilita. Indică la faptul ca, tragerea la răspundere penala in lipsa motivelor verosimile de a banui ca persoana a savarșit o abatere penala constituie o încălcare a Convenției.

Prezumția de nevinovăție sta la baza tuturor garanțiilor procesuale legate de protecția persoanei in procesul penal, inclusiv, procesul contravențional (reiesind din prevederile hotararii CEDO in cauza Ziliberberg vs. Moldova).

Legea procesual-penala si cea contravențională (reiesind din prevederile hotararii CEDO in cauza Ziliberberg vs. Moldova) stabilește ca, reasumarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei despre savarșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile in probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate legal, se interpretează in favoarea bănuitei. Aceasta reglementare se include in spiritul prezumției nevinovăției datorita faptului ca, pedepsirea oricărei persoane pentru o fapta penala se poate realiza doar in baza unor informații certe și veridice despre vinovăția ei, neadmițandu-se presupunerile sau probele afectate de incertitudine. Chiar in cazul aprecierii probelor orice informație, in baza careia se pot trage doua sau mai multe concluzii opuse (in sensul apărării sau acuzării) despre aceea în circumstanța, arata imposibilitatea punerii acesteia in baza unei sentințe de vinovăție.

Cu privire la practica CEDO despre prezumția de nevinovăție, in cauza Creanga c. Romaniei 2012, p.88 Curtea reamintește ca, la aprecierea mijloacelor de proba, ea reține criteriul probei "dincolo de orice îndoiala rezonabila".

La caz, nu exista probe care sa confirma vinovăția contravenientului in comiterea contravenției imputate §i nu confirma, dincolo de orice îndoiala rezonabila, vinovăția acestuia.

Art. 6 (2) CEDO «exprima principiul prezumției nevinovăției. Acesta, inter alia, cere ca in exercitarea funcțiilor lor, membrii completului de judecata nu trebuie sa aibă o idee preconceputa precum că inculpatul a comis infracțiunea de care se învinuiește; sarcina probei fiind pe seama parții acuzării, fi orice dubiu urmează sa fie interpretat în folosul inculpatului

Justificarea aplicării acestui principiul. are la baza ideea ca pentru societate ar fi cu mult mai bine daca o persoana vinovata ar fi achitata, decat daca o persoana nevinovata ar fi condamnata. Sarcina probei este in seama acuzatului numai daca acesta are vreun motiv scuzabil, insa in cazul in care exista dubii cu privire la vinovăție, acestea urmează a fi interpretate in favoarea lui. La caz, fapta incriminata este bazata doar pe niște constatări vagi ale agentului constatator.

Potrivit prevederilor art.472 alin.(l) din Codul contravențional al RM Coruperea privind întrunirile organizate (1) Pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o alta persoana, in scopul participării la întruniri organizate, daca fapta nu constituie corupere electorala pasiva sau infracțiune, prin care se urmărește: a) încălcarea ordinii publice sau periclitarea activități instituțiilor publice; b) încălcarea moralități publice, a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale altor persoane; c) publicitatea politica.

Din incriminarea adusa subsemnatului se indica ca as fi pretins si acceptat surse bănești in scopulparticipării la o întrunire prin care am urmărit încălcarea ordinii publice.

In planul încadrării juridico-contravenționale, însă, agentul constatator nu a demonstrat ca as fi pretins sau primit careva mijloacele bănești destinate anume pentru a participa la întrunire cu scop de încalca ordinea publica.

Atenționează asupra faptului ca o cerința obligatorie, care reiese implicit din dispoziția alin.(l) art.472 cod contravențonal, este ca mijloacele financiare sa nu i se cuvină. Se are in vedere ca banii, nu-i sunt legal datorate acestuia, in calitate de participant la întrunire.

In alt termeni, este necesar ca, reieșind din reglementările normative in vigoare, participantul sa nu fie îndreptățit a accepta sau primi mijloace financiare.

Cu privire la elementele constitutive ale contravenea incriminate, menționează, că următoarele:

Scopul contravenției de corupere a alegatorilor al faptei prejudiciabile prevăzută la art.472 alin.(l) Cod contravențional, este un scop special. Se are in vedere scopul participării la o întrunire prin care se urmăresc acțiuni de încălcare a ordinii publice. In prezenta oricărui alt scop, fapta nu va putea fi calificata in baza art.472 Cod contravențional. Scopul menționat trebuie sa fie urmărit de contravenient încă de la momentul realizării laturii obiective fi nu ulterior oferirii sau dării mijloacelor bănești.

Se invocă, că, agentul constatator nu a demonstrat ca contravenientul urma sa-și asume vreun angajament ce fine de participare la întrunire pentru a încalcă ordinea publica sau ca ar fi primit careva remunerări in acest scop.

Indică, că in raport cu acțiunile/inacțiunile contravenientului nu exista obiectul material sau imaterial al infracțiunii de corupere a participanților la întruniri, pe care legiuitorul 1-a desemnat prin sintagma „ mijloace financiare ”. Probatoriul administrat in cauza contravențională atesta ca NU s-a confirmat săvârșirea de către subsemnat a faptei de corupere la o întrunire.

Coruperea întrunirilor organizate este o contravenție material și se consuma din momentul comiterii uneia dintre modalitățile normative care desemnează faptele prejudiciabile, adica din momentul pretinderii, acceptării sau primirii, personal sau prin mijlocitor, de catre un participant al mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o alta persoana, in scopul participării la întruniri organizate, daca fapta nu constituie corupere electorala pasiva sau infracțiuni daca fapta nu constituie infracțiune.

Latura obiectiva a contravenției specificate la art.472 Cod contravențional al RM constituie in fapta prejudiciabila exprimata in acfiunea de primire de mijloace financiare Contravenientul nu a primit nimic din aceste mijloace.

Latura subiectiva a infracțiunii specificate la art.472 Cod contravențional RM se caracterizează prin intenție directa. Adica, agentul constatator urma sa demonstreze ca acțiunile contravenientului ar fi constat in pretindere, acceptare, primire a mijloacelor financiare cu intenție directa. Aici, comunică ca contravenientul este cetățean liber cu proprie opinie si dreptul de a critica si de a protesta contra abuzurilor puterii.

Astfel, ca nu avea nevoie sa fie corupt pentru a protesta, iar participarea acestuia la o întrunire pașnic este un drept constituțional garantat dar nu o încălcare.

Scopul infracțiunii de corupere a întrunirilor este un scop special. Se are in vedere scopul determinării participantului sa participe la întruniri pentru a încalcă ordinea publica si pentru asta sa fie remunerat. In prezenta oricărui alt scop, fapta nu va putea fi calificata in baza art. 472 Cod contravențional RM.

Se indică, că, reieșind din materialul contravențional examinat, constatam ca nu au fost acumulate probe care ar indica asupra faptului ca subsemnatul contravenient ar fi pretins sau primit mijloace financiare in scopul participării la întrunire si a comite încălcări. Acest fapt care impune instanța de judecata sa înceteze procesul contravențional in privința acestuia.

Este necesar de reiterat ca agentul constatator nu a facut dovada veridicității situației de fapt reținute in procesul verbal prin probe certe si de netăgăduit, astfel încât sa fie răsturnat principiul in dubio pro reo.

Nicio proba nu are valoare prestabilita iar simplul fapt al întocmirii procesului verbal este insuficient pentru atragerea persoanei la răspundere contravențională.

Agentul constatator a aplicat sancțiunea doar in baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care sa demonstreze vinovata contravenientului.

Sarcina demonstrării faptelor indicate in procesul verbal revine agentului statului si nu poate fi inversata in sensul obligării acuzatului sa demonstreze nevinovăția sa. Ori nevinovăția se prezuma pana la momentul in care este reasumata.

Agentul constatator nici nu a făcut referire care probe concrete i-a permis sa conchidă comiterea faptei indicate in procesul verbal.

Potrivit art 458 din Codul Contravențional al RM examinând cauza contraveționala, instanta de judecată este obligată sa determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătura caracterul contravențional al faptei; c) vinovatia persoanei in a carei privința a fost pornit procesul contravențional: d) existent a circumstanțelor- atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării fie, dupa caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Instanța de judecata urmează sa ia in considerate, pe lângă principiul de nevinovăție și principiul in dubi pro reo, in conformitate cu jurisprudența CEDO. Înfăptuirea justiției cere ca judecători sa nu se întemeieze pe probtoriu ci pe certitudini dobândite pe baza de probe decisive, complete, sigure, in măsura sa reflecte realitatea obiectiva.

Conform art. 375 din Codul Contravențional al RM - Prezumția de nevinovăție (2) Nimeni nu este obligat sa dovedească nevinovăția sa. (3) Concluziile despre vinovăția persoanei in săvîrșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile in probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate in condițiile prezentului cod se înterpretează in favoarea persoanei in a carei privinta a fost pornit proces contravențional.

Conform art. 460 din Codul Contravențional al RM instanța de judecată hotărăște asupra cauzei contravenționale in camera de deliberare, pronuntandu-se prin hotarîre asupra aspectelor faptic fi juridic ale cauzei.

Articolul 461 din Codul contravențional al RM prevede ca în cazul in care, pe parcursul judecării cauzei, se constata vreunul din temeiurile prevdzute laart.441, 445, instanta urmează sa înceteze procesul contravențional.

În acest context, constată ca de către agentul constatator, nu au fost stabilite circumstanțele importante pentru justa soluționare a faptei contravenționale si anume: comiterea faptei contravenționale.

Contravenientul este o persoana incompetentă din punct de vedere juridic, fapt care nu i-a permis sa perceapă acțiunile polițiștilor, iar ultimii au profitat de încrederea care o avea contravenientul si ilegal au întocmit acte, care au acuzat in final de comiterea unei contravenții destul de serioase.

Cu referire la cele expuse supra, constată că, agentul constatator nu a asigurat realizarea scopului legii contravenționale, neelucidînd pe deplin, obiectiv și sub toate aspectele circumstanțele cazului dat.

In așa mod, consideră, că a fost sancfionat potrivit deciziei agentului constatator pentru o fapta care nu a, fost constatata si pe care nu a comis-o. Temei de încetare a procesului contravențional constituie inexistenta faptului contravenției, potrivit lit. a) alin. (1) art. 441 temeiurile de încetare a procesului contravențional, Cod contravențional.

Din motivele expuse in prezenta contestație, deoarece in speta procesul verbal cu privire la contravenție este lovit de militate absoluta, dar si in lipsa unor probe care sa demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistenta la spețа a faptei contravenționale si a comiterii ei de către acuzatul contravențional, prezumția de nevinovăție nu a fost reasumata, ajung la concluzia ca procesul contravențional urmează a fi încetat, in legătura

cu nulitatea acestuia si anulata decizia de sancționare din motiv ca nu este întrunita fapta contravenției stabilit la art. 240 alin. (1) Cod contravenfional.

Cu privire la încălcarea de către agentul de constatare a principilor internaț*****al si constituționale ~ dreptul la libera exprimare si întrunire.

Indică, că prin sancționarea subsemnatului au fost sfidate grav prevederile constituționale si jurisprudența CEDO referitor la dreptul al întrunire pașnica si libera exprimare.Or agentul constatator a omis sa pună in bălana obligațiunea de a analiza proporționalitatea măsurii luate. In realitate, constata un fapt iesit din comun si o persecute a cetățeniilor tarii pentru dreptul sau la libera exprimare.

Se invocă, că la data menționata in PV subsemnatul/ta nu a încălcat nicio lege, nu a încălcat ordinea publica decât a participat la o întrunire spontana pașnica cu scop de a atrage atenția autoritarilor la gravele probleme sociale cu care se confrunta cetățenii.

Aceasta acțiune a fost una perfect legala in stricta conformitate cu prevederile art. 10 si 11 al CEDO, art. 32 si 40 din Constitute fi conform prevederilor Legii privind intrunirile.

Consideră ca prin sancțiunea contravențională aplicata, de fapt, cetățenii sunt pedepsiți pentru critica și protestele împotriva guvernării. Prin aceste sancțiuni si amenzi autoritățile vor sa intimideze, sa persecute cetățenii cu scop de a le limita dreptul la libera exprimare si întrunire.

Indică, că în cazul in care acest proces-verbal si aceasta decizie de sancționare, întocmita cu grave încălcări de forma si de fapt, va rămâne in vigoare, acest lucru va însemna un grav abuz si o încălcare a prevederilor intonaționale prevăzute supra cu toate consecintele viitoare de condamnare a Republicii Moldova.

Dreptul la libertatea de întrunire pașnică este un drept fundamental intr-o societate democratica fie, la fel ca dreptul la libertatea de exprimare, constituie unui din fundamentele unei asemenea societăți. Prin urmare, acesta nu ar trebui interpretat in mod restrictiv [Djavit An impotriva Turciei, 2003, pct. 56; Kudrevicius și alții împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 91].

Un comportament care nu corespunde exercitării dreptului la libertatea de „ întrunire pașnica” poate constitui o forma de exprimare protejată de art. 10, precum in cazul unei acțiuni de protest sub forma întrării forțate neautorizate in clădirea unei instituții oficiale (Taranenko impotriva Rusiei, 2014, pct. 69; Yezhov și alții impotriva Rusiei, * 2021, pct. 27).

Actele neviolente săvârșite in timpul unei întruniri sunt protejate de art. 11. Curtea a considerat că blocarea drumurilor publice fi alte comportamente fizice care obstrucționează in mod intenționat traficul fi cursul normal al vie fa intra sub incidenta art. 11 [Barraco impotriva Franței, 2009, pct. 39; Lucas împotriva Regatului Unit (dec.), 2003].

Ocuparea pașnica a unui spațiu pentru o perioada lunga de timp, deși constituie o încălcare evidenta a dreptului intern, poate fl considerat o „întrunire pașnica” (Cisse impotriva Franței, 2002, pct. 39-40; Tuskia și alții impotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov și alții impotriva Rusiei, 2017, pct. 123). .

Dreptul la libertatea de întrunire include dreptul de, a alege ora, locul fi modul de desfășurare a întrunirii, in limitele stabilite la art. 11 § 2 (Saska impotriva Ungariei, 2012, pct. 21). Prin urmare, in cazul in care locul desfășurării întrunirii este crucial pentru participanți, un ordin de schimbare a acestuia poate constitui o ingerința in exercitarea dreptului lor la libertatea de întrunire, garantat de art. 11 din Convenție (Organizația Macedoneana Unită Hinden și Ivanov impotriva Bulgariei, 2005, pct. 103; Lashmankin și alții impotriva Rusiei, 2017, pct. 405).

Chiar dacă exista un risc real ca o întrunire sa aibă ca rezultat-tulburări, ca urmare a unor evoluții care nu pot fi controlate de persoanele care o organizează, nu înseamnă că aceasta întruniri, in sine, nu intra sub incidența art. 11 § 1, iar orice restricție impusă acesteia trebuie sa

fie conformată cu dispozițiile paragrafului 2 al acestei dispoziții (Schwabe și M. G. împotriva Germaniei, 2011, pct. 103).

Obstrucționarea unor artere rutiere, in cadrul unei demonstrații, este un comportament considerat pașnic in sine. Deși comportamentul fizic prin care este obstrucționată in mod intenționat circulația fi cursul normal al vieții, cu scopul de a perturba serios activitățile desfășurate de alte persoane, nu este neobișnuit in cadrul exercitării libertății de întruniri in societăţile moderne, acest tip de comportament nu ţine de esenţa acestei libertăţi, astfel cum este protejată de art. 11 din Convenţie. Această stare de fapt are implicaţii asupra oricărei aprecieri a „necesităţii" în temeiul art. 11 [Kudrevicius şi alţii împotrivaLituaniei ('MC), 2015, pct. 97, cu trimiterile şi exemple suplimentare). De asemenea, ocuparea clădirilor publice este considerată, în general, un comportament paşnic, în pofida ilegalităţii sale şi a perturbărilor pe care le poate provoca (Cisse împotriva Franţei, 2002, pct. 39-40; Tuskia şi alţii împotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 126).

O întrunire viciată de acte de violenţă izolate nu este considerată, în mod automat, nepaşnică, astfel încât să nu beneficieze de protecţia oferită de art. 11.0 persoană nu încetează să se bucure de dreptul la libertatea de întrunire paşnică din cauza unor acte de violenţă sporadice sau a altor infracţiuni comise de alte persoane în cursul demonstraţiei, dacăpersoana în cauză îşi păstrează intenţiile şi comportamentul paşnice (Ezelin împotriva Franţei, 1991, pct. 53; Frumkin împotriva Rusiei, 2016, pct. 99; Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 35).

Posibilitatea ca persoane cu intenţii violente — nu membrii asociaţiei organizatoare — să participe la demonstraţie nu poate, în sine, să determine anularea acestui drept (Primov şi alţii împotriva Rusiei, 2014, pct. 155).

Statele trebuie nu doar să se abţină de la aplicarea unor restricţii indirecte nerezonabile asupra dreptului la libertatea de întrunire paşnică, ci şi să protejeze acest drept. Deşi scopul esenţial al art. 11 este protejarea persoanelor particulare împotriva ingerinţelor arbitrare. ale autorităţilor publice în exercitarea drepturilor protejate, poate exista, înplus, obligaţia pozitivă de a asigura exercitarea efectivă a acestor drepturi [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 158; DjavitAn împotriva Turciei, 2003, pct. 57).

Este posibil ca o demonstraţie să deranjeze sau să ofenseze persoanele care se opun ideilor sau revendicărilor pe care aceasta doreşte să le promoveze. Participanţii trebine totuşi să poată desfăşura demonstraţia fără să se teamă că vor fi supuşi la violenţe fizice de către adversarii lor; această teamă ar putea să descurajeze asociaţiile sau alte grupuri care susţin idei sau interese comune să îşi exprime în mod deschis opiniile asupra unor chestiuni foarte controversate, care afectează comunitatea. In democraţie dreptul de a contrademonstra nu se poate extinde la a inhiba exercitarea dreptului de a demonstra Plattform „Ârzte fiir das Leben " împotriva Austriei, 1988, pct. 32).

Se indică, că, statele contractante au obligaţia de a lua măsuri rezonabile şi adecvate pentru a asigura desfăşurarea paşnică a demonstraţiilor legale (Qrganizaţia Macedoneană Unită Ilinden şi Ivanov împotriva Bulgariei, 2005, pct. 115).

Simpla existenţă a unui risc nu este suficientă pentru interzicerea evenimentului: în cadrul evaluării lor, autorităţile trebuie să prezinte estimări concrete ale nivelului potenţial de perturbare, pentru a aprecia care sunt resursele necesare pentru a neutraliza ameninţarea pe care o reprezintă ciocnirile violente (Făber împotriva Ungariei, 2012, pct. 40; Barankevich împotriva Rusiei, 2007, pct. 33). 45. Dacă orice probabilitate a existenţei unor tensiuni şi interacţiuni agresive între grupurile adversare, în timpul unei demonstraţii, ar justi.fi.ca interzicerea acesteia, societatea ar fi privată de posibilitatea de a asculta puncte de vedere cliferite cu privire la orice

problemă care ofensează sensibilitatea opiniei majoritare (Stankov şi Organizaţia Macedoneană UnităIlinden împotriva Bulgariei, 2001, pct. 107). 46. Interzicerea necondiţionată a unei contrademonstraţii este o măsură extremă, care necesită o justificare specială, îndeosebi atunci când demonstraţia respectivă priveşte o chestiune de interes public (Ollinger împotriva Austriei, 2006, pct. 44).

Refuzul de a-i permite unei persoane să călătorească în scopulparticipării la o întrunire constituie, de asemenea, o ingerinţă (Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 61-62). Acelaşi lucru este valabil şipentru anumite măsuri luate de autorităţi în cursul unei manifestaţii, precum dispersarea acesteia sau arestarea participanţilor la aceasta, precum şi sancţiunile impuse pentru participarea la aceasta (Kasparov şi alţii împotriva Rusiei, 2013, pct. 84; Gafgaz Mammadov împotriva Azerbaidjamdui, 2015, pct. 50).

Folosirea forţei de către agenţi depoliţie împotriva unor participanţi paşnici, în timpul dispersării unei întruniri sau pentru menţinerea ordinii publice, constituie o ingerinţă în exercitarea dreptului la libertatea de întrunire paşnică (Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 42; Zakharov şi Varzhabetyan împotriva Rusiei, 2020, pct. 88). Orice ingerinţă şi restricţie a dreptului la libertatea întrunirilor trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim şi să fie necesară într-o societate democratică. Aceste cerinţe nu sunt respectate în cazul procesului contravenţional din speţă.

Se indică, că expresia „prevăzută de lege ” nu doar impune ca măsura contestată să aibă un temei juridic în dreptul intern, ci face referire, de asemenea, la calitatea legii în discuţie, care ar trebui să fie accesibilăpersoanei în cauză şi previzibilă în ceea ce priveşte efectele sale [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 108-110]. în special, o normă nu poate fi considerată o „lege” decăt dacă este formulată cu suficientă precizie pentru a permite cetăţenilor — dacă este necesar, cu asistenţa adecvată - să prevadă, într-o măsură care să fie rezonabilă în circumstanţele respective, consecinţele pe care le poate avea o anumită acţiune (DjavitAn împotriva Turciei, 2003, pct. 65). Pentru a îndeplini cerinţele privind calitatea legii, dreptul naţional trebuie să ofere o anumită protecţie juridică împotriva atingerilor arbitrare aduse de autoritatea publică drepturilor garantate de Convenţie. Atunci când este vorba de chestiuni legate de drepturile fundamentale, legea ar fi contrară preeminenţei dreptului, unul dintre principiile de bază ale unei societăţi democratice consacrate de Convenţie, dacă puterea de apreciere acordată executivului nu ar avea nicio limită. în consecinţă, legea trebuie să indice cu suficientă claritate întinderea şi modul de exercitare a unei aşţfel de puteri discreţionare [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 115).]. 57. Aşadar, în cauza Lashmankin şi alţii împotriva Rusiei (2017, pct. 430), s-a constatat că dispoziţiile legale interne, care permiteau executivului să propună schimbarea locaţiei, orei şi datei sau a modului de desfăşurare a evenimentelor publice şi care nu prevedeau garanţii juridice adecvate şi eficiente împotriva exercitării arbitrare şi discriminatorii a acestei puteri, nu îndeplineau cerinţele Convenţiei privind „calitatea legii”. Ln mod similar, marja largă de apreciere de care dispuneau autorităţile executive pentru a stabili tipul de comportament careputea fi încadrat ca „evenimentpublic”, supus obligaţiei de notificare oficială, în lipsa unor criterii pentru a putea face distincţia între un eveniment public şi o întrunire neoficială, a determinat Curtea să se îndoiască de faptul că măsurile represive de natură administrativă, impuse pentru nerespectarea procedurii de notificare, erau „prevăzute de lege” [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 117-118].

Cerinţa privind interpretarea restrictivă a excepţiilor de la dreptul la libertatea de întrunire se aplică, de asemenea, scopurilor legitime enumerate la art. 11 § 2. In special, „apărarea ordinii” - unul dintre motivele invocate cel mai frecvent, permise pentru restrângerea exercitării dreptului

la libertatea de întrunire - trebuie să fie interpretată într-un sens restrâns, în conformitate cu sintagma „la defense de l' ordre" utilizată în versiunea franceză [Ncivalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 122], Indiferent dacăi admite sau nu faptul că autorităţile au urmărit un scop legitim sau dacă respinge scopurile menţionate de Guvern, Curtea poate să examineze un capăt de cerere formulat în temeiul art. 18, potrivit căruia măsurile în cauză au urmărit un scop ascuns, cum ar fi persecuţia politică (ca scop unic sau în plus faţă de un scop legitim). Măsura în cauză trebuie să răspundă unei „nevoi sociale imperioase " şi să fie proporţională cu „scopul legitim", iar motivele invocate de autorităţile naţionale pentru a justifica măsura trebuie să fie „ relevante şi suficiente ".

Autorităţile naţionale trebuie să aplice norme conforme cu principiile prevăzute la art. 11 şi, în plus, trebuie să îşi bazeze deciziile pe o apreciere acceptabilă a faptelor relevante. Principiul proporţionalităţii impune păstrarea unui echilibru între cerinţele scopurilor enumerate la paragrafid 2, pe de o parte, şi cerinţele liberei exprimări a opiniilor prin cuvinte, gesturi sau chiar păslrarea tăcerii, de către persoane adunate pe stradă sau în alte locuri publice, pe de altă parte [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 142-144],

Libertatea de întrunire, astfel cum este consacrată la art. 11 din Convenţie, protejează o demonstraţie care poate să cleranjeze sciu să ofenseze persoanele care se opun ideilor sau revendicărilor pe care aceasta doreşte să le promoveze. Orice măsură care aduce atingere libertăţii de întrunire şi de exprimare, cu excepţia cazurilor de irtstigare la violenţă sau de respingere a principiilor democratice — oricât de şocante şi inacceptabile le-ar putea părea autorităţilor anumite opinii sau cuvinte utilizate - aduce un deserviciu democraţiei şi deseori chiar o pune în pericol [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 145; Stankov şi Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden împotriva Bulgariei, 2001, pct. 97].

Evenimentele publice legate de viaţa politică naţională sau locală trebuie să beneficieze de o protecţie solidă, în conformitate cu art. 11. Rare sunt situaţiile în care o întrunire poate fii interzisă în mod legitim din cauza conţinutului. mesajului pe care participanţii doresc să îl transmită. Guvermd nu ar trebui să dispună de puterea de a interzice o demonstraţie deoarece consideră că „mesajul" demonstranţilor este greşit, în special atunci când principala ţintă a criticilor este însăşi autoritatea care are competenţa de a autoriza sau de a interzice desfăşurarea întrunirii publice în cauză. Restrângerile aplicate libertăţii de reuniune care sunt bazate pe conţinut ar trebui săfîe supuse celui mai strict control clin partea Curţii [Navalnyy împotriva Rusiei, (MC'), 2018, pct. 136; Primov şi alţii împotriva Rusiei, 2014, pct. 134-135].

Cu toate acestea, o interdicţie generală a demonstraţiilor poate fî justifîcată doar dacă există un pericol real ca acestea să aibă ca rezultat tulburarea ordinii, care nu poate fiprevenită prin alte măsuri mai puţin severe. In această privinţă, autoritatea trebuie să ţină seama de efectul unei interdicţii a demonstraţiilor care nu constituie în sine un pericol pentru ordinea publică. Interdicţia poate fi considerată necesară în sensul art. 11 § 2 din Convenţie numai în cazul în care inconvenientele cauzate de asemenea demonstraţii sunt compensate în mod evident de considerente de securitate care justifică emiterea interdicţiei şi în ccizul în care nu există posibilitatea de a evita astfel de efecte secundare nedorite ale interdicţiei printr-o limitare considerabilă a întinderii acesteia în ceea ce priveşte aplicarea teritorială şi durata acesteia [Christians against Racism and Fascism (Asociaţia „Creştini împotriva rasismului şi fascismului") împotriva Regatului Unit, 1980].

O ingerinţă în exercitarea dreptului la libertatea de întrunire constând în perturbarea, dispersarea unei întruniri sau arestarea participanţilor nu poate fi justificată decât prin motive de fond specifice şi formulate în mod explicit, cum ar fi existenţa unor riscuri grave prevăzute

delege [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 137], şi numai după ceparticipanţilor lis- a acordat suficient posibilitatea de a-şi manifesta punctele de yedere (Eva Molnăr împotriva Ungariei, 2008, pct. 42 şi 43). 83. Indiferent dacă poliţia intervine ca răspuns la perturbarea vieţii cotidiene, cauzate de întrunire, cum ar fi blocarea traficului rutier, sau pentru a pune capăt actelor de violenţă comise de participanţii la aceasta, folosirea forţei trebuie să rămână proporţională cu scopurile legitime de apărare a ordiniişi de protecţie a drepturilor altora (Oya Ataman împotriva Turciei, 2006, pct. 41-43; Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 54).

În concluzie se indică, că: agentul constatator eronat a interpretat şi încadrat juridic acţiunile lui. Nu a existat nicio corupere cu scop de a participa la o întrunire ilegală sau pentru a comite încălcări. A fost doar o întrunire paşnică spontană în strictă corespundere cu prevederile Legii privind întrunirile. Nu au fost respectate drepturile procedurale, nu au fost explicate drepturile, nu a fost asigurat dreptul la apărare. Faptele descrise în procesul-verbal nu au nici-o legătură cauzală cu norma materiaiă invocată şi sancţiunea contravenţională aplicată.

Astfel, este grav încălcat principiul individuaiizării pedepsei. Nu i-a fost demonstrată vinovăţia persoanei. Prin aplicarea sancţiunii este grav încălcat dreptui la libera exprimare şi întrunire. Păstrarea acestei sancţiuni va însemna un grav abuz şi o iminentă condamnare a ţării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Respectarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale constituie însăşi esenţa unei societăţi democratice, iar obiigaţia statului de a se conforma cu bună-credinţă obligaţiilor asumate constituie un principiu fundamental al răspunderii intemaţionale a statelor.

Această obligaţie generală, este impusă tuturor organelor de drept, care trebuie să se asigure că activitatea lor, urmează să o realizeze în limitele şi în concordanţă cu legea fundamentală existentă, totodată, să asigure calitatea legislaţiei.

Făcând referire la prevederile art. 6 CEDO, art. 20,21 din Constituție, art. 5,7,381,441,443,445,448,446,454,462 Cod contravențional, se solicită : admiterea contestației, cu anularea procesului verbal cu privire la contravenție si a Deciziei de sancționare din data de 20.08.2025 in privința sa, cu încetarea procesului contravențional in legătura cu lipsa faptei contravenționale.

Petiționarul Fortuna *****, fiind asistat de avocatul său, Arcadie Gheorghiță, - în ședința de judecată a declarat că susține pe deplin contestația integral. Suplimentar a adaugat, că dânsul este pensionar, are probleme cu sănătatea și a fost la Chișinău cu rutiera dimineața, să consulte medicii referitor la operație. De la gara de nord este rutieră la ora 2:06 spre Ocnița și totodată v-a vedea ce adunare este acolo că a auzit că trebuia să vină Grosul. Când s-a apropiat de gara feroviară era foarte multă poliție și nu a permis accesul, a înțeles că desfășurarea mitingului nu va fi și s-a căutat de treabă. Rutiera nu a fost, de aceia a plecat la gara de nord și a venit acasă, la ora 6:20 era în Ocnița. La miting nu a participat, nu a călcat pe teritoriul dat, nu a scandat că ,,jos Grosu, sau Receanu,,. A fort chemat la poliția unde i-a fost întocmit un proces verbal, după care i s-a spus să-l semneze. El, fiind fără ochelari, a semnat procesul și după ce a semnat i s-a scris cu stiloul să achite timp de 72 de ore 2500 de lei. La acel moment, s-a gândit să achite, însă după ce a primit pensia și a achitat serviciile comunale, a procurat medicamente și i-a rămas cu suma de 850 lei, astfel nu a avut suma deplină pentru achitarea amenzii.

La întrebările de concretizare, petiționarul a declarat că la Chișinău a plecat cu rutiera la orele 5 dimineața. În rutieră mai erau vre-o șase persoane, pe unii îi cunoștea că erau din Lipnic. Vataga ***** a fost și ea în rutieră, dânsul bani i-a oferit nu pentru miting, dar în împrumut pentru a îmbrăca nepoata, banii i-a împrumutat acasă nu în rutieră. A făcut acest gest, deoarece Vataga este fina lui, este rudă. Nu are 2500 de lei pentru amendă, însă ei i-a împrumutat numai

400 de lei, i-a făcut bine, a știut că o să-i întoarcă, deoarece ultima are fiică în Rusia, care îi trimite bani.

În ședință de judecată agentul constatator din cadrul IP Ocnița Igor |Crivoi, a declarat, că consideră contestația depusă ca fiind una neîntemeiată. Susține motivele invocate în referință cu privire la procesul verbal și decizia de sancționare emise în privința contravenientului. Solicită cu menținerea lor fără modificări (f.d.34-40).

Martorul – Vataga *****, în ședința de judecată a declarat că în vara an. 2025, a mers la Chișinău împreună cu Fortuna *****, pentru a participa la miting, cu rutiera. Pentru biletele de călătorie, dus-întors, a achitat Fortuna *****. Mitingul urma să se desfășoare la gara Nord or. Chișinău.

Aprecierea instanței :

Audiind participanții la proces, examinând documentele şi alte probe administrate şi raportând-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa de judecată apreciază contestația petiționarului ca fiind neîntemeiat şi care necesită a fi respinsă, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 395 alin. (1) pct. (2) și (1^1) Cod contravențional, *instanţa judecă contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale, procurorului. Contestația împotriva deciziei în cauza contravenţională se examinează de către instanţa de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia ori de către instanţa de la locul unde îşi are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art.394 alin.(1^1).*

Potrivit art. 448 alin. (1) și (2) Cod contravențional, *contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447^1 alin.(8). În cazul omiterii termenului prevăzut la alin.(1) din motive întemeiate, dar nu mai tîrziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, persoana faţă de care a fost emisă decizia poate fi repusă în termen, la cerere, de către instanţa de judecată competentă să examineze contestaţia.*

Din conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei de sancționare instanța de judecată atestă faptul că, aceste acte au fost întocmite în prezența contravenientului la data de 20.08.2025.

Contestatarul, ne fiind de acord cu procesul-verbal și decizia sus indicate, le-a contestat la data 28.08.2025, adică în termenul prevăzut de norma sus indicată.

Conform art.8 alin. (2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvîrşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională*.

Potrivit prevederilor art. 440 alin. (1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului,*

după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod contravențional, *procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.*

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție din data de 20 august 2025, Fortuna ***** la data de 16 august 2025,ora 05:00-16.00 în mun. Chișinău, fiind simpatisant al Blocului „Victoria„ a acceptat și a primit personal mijloace financiare, care nu i se cuvin, în scopul participării la întruniri în fața instituțiilor publice. Acțiunile lui au fost calificate potrivit prevederilor art. 47^2 alin.(1) cod contravențional.

Prin decizia agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Ocnița din data de 20.08.2025 adoptată la aceeași dată 20.08.2025, Fortuna ***** a fost sancționat pentru săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravenț*****al, cu aplicarea amenzii în mărime de 100 unități convenț*****ale, în sumă de 5000,00 lei.

În conformitate cu prevederile art. 10 Cod contravențional, *constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.*

Potrivit art.47^2 al.(1) Cod contraventional, constituie contravenție săvîrșirea următoarelor fapte: „*pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracţiune, prin care se urmăreşte: a) încălcarea ordinii publice sau periclitarea activităţii instituţiilor publice; b) încălcarea moralităţii publice, a drepturilor sau a libertăţilor fundamentale ale altor persoane; c) publicitatea politică*” care se sancționează se sancționează cu amendă de la 100 la 150 de unităţi convenţionale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 300 la 500 de unităţi convenţionale aplicată persoanei cu funcţie de răspundere cu privarea de dreptul de a deţine o anumită funcţie sau de dreptul de a desfăşura o anumită activitate pe un termen de la 3 la 6 luni.

Instanţa de judecată, audiind participanții, examinând în cumul totalitatea probelor, conchide că vina lui Fortuna ***** în comiterea contravenţiei prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional este deplin dovedită prin:

- procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 514785 din 20.08.2025 întocmit de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Ocnița în privința lui Fortuna *****, potrivit căruia s-a constatat că, la data de 16.08.2025 ultimul a pretins, acceptat sau a primit mijloace financiare care nu i se cuvineau în scopul participării la întruniri în fața instituțiilor publice, prin ce a comis contravenția prevăzută de art.47^2 alin. (1) Cod contravențional.Prin decizia agentului constatator din 20.08.2025, conținută în proces-verbal cu privire la contravenție, Fortuna ***** a fost sancționată în temeiul art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 100 u.c., egal cu 5000 lei (f.d.22);
- raportul Șefului al SSP IP Ocnița, Mihail Savciuc (f.d. 23);
- raportul privind înregistrarea contravenției din 20.08.2025 (f.d.24);
- procesele verbale de audiere a persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional din 19.08.2025 și 20.08.2025 (f.d.26,27-28);
-proces-verbal de consemnare a declarațiilor a lui Vataga ***** din 19.08.2025 (f.d.29);

-hotărârea judecătoriei Edineț, sediul Ocnița din 02.12.2025 pe numele lui Vataga ***** (f.d.43-44).

În pofida faptului că Fortuna ***** nu a recunoscut faptul comiterii contravenției imputate, probele anexate la dosar, examinate și apreciate la justa lor valoare, deplin demonstrează vinovăția contravenientului.

Instanța analizând procesul-verbal cu privire la contravenție evidențiază că agentul constatator nu a admis careva omisiuni sau derogări de la art. 443 Cod contravențional care ar afecta fondul cauzei și nu pot fi acoperite de instanța de judecată.

Instanța reține că, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar și apreciate de instanță, iar instanța reține că încheierea procesului-verbal cu privire la contravenție este temeinică. Procesului verbal cu privire la contravenție, fiind întocmit de un organ al statului aflat în exercițiul funcțiunii, trebuie să i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumții de autenticitate, veridicitate și legalitate.

În acest sens este de menționat că, în jurisprudența CEDO s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt, în principiu, contrare Convenției. În așa mod Curtea a constatat anterior că, prezumțiile de fapt și de drept se regăsesc în orice sistem de drept.

Instanța consideră că vinovăția contravenientului Fortuna ***** în comiterea contravenției incriminate a fost integral dovedită prin probele pertinente și concludente prezentate și cercetate în cadrul ședinței de judecată de către agentul constatator, iar contravenientul nu a prezentat instanței careva probe pertinente și concludente, în corespundere cu principiul contradictorialității, în combaterea celor constatate de către agentul constatator, de aceia faptele constatate de către agentul constatator sunt apreciate de instanța de judecată ca fiind veridice, reflectând evenimentele ce au avut loc în realitate.

Mai mult, contravenientul ***** Fortuna a recunoscut faptul, că la data menționată s-a aflat în or. Chișinău, împreună cu alte persoane, dar a motivat, că urma să plece la o consultație medicală, însă s-a aflat și în locul unde se organiza întrunirea, deoarece a auzit că urma să vină un demnitar public.

La fel, din declarațiile martorului Vataga *****, rezultă că contravenientul i-a achitat biletele de călătorie, pentru deplasarea ultimei la locul unde se organiza întrunirea.

Prin urmare acțiunile lui ***** Fortuna corect au fost încadrate în conformitate cu art.47[2] alin.(1) Cod contravențional, *pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracțiune, prin care se urmărește, încălcarea ordinii publice sau periclitarea activității instituțiilor publice; încălcarea moralității publice, a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale altor persoane; publicitatea politică*.

Instanța reține că, procesul verbal cu privire la contravenție este un act juridic administrativ ce se bucură, datorită calității de reprezentant al statului a celui ce îl încheie, de o prezumție de validitate și temeinicie, prezumție care este însă relativă și care poate fi răsturnată prin administrarea probei contrarii.

La caz, în contestația depusă împotriva procesului verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare, ***** Fortuna nu a prezentat nici o probă în susținerea poziției sale, limitându-se la invocarea formală a unor neajunsuri.

De aceea, în opinia instanței de judecată, nu sunt temeiuri de a pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator și legalitatea procesului verbal și a deciziei contestate.

Or, după prevederile art. 8 alin. (2) din Codul contravențional, *persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională este supusă răspunderii contravenționale.*

În speță, instanța constată că în cadrul cauzei contravenționale a fost respectat principiul dreptății, contrar alegațiilor contravenientului, iar agentul constatator a întreprins toate măsurile necesare, în vederea stabilirii vinovăției contravenientului și a elucidării cauzei date, or probele anexate de către agent la dosar dovedesc pe deplin vinovăția contravenientului în comiterea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional.

Studiind procesul-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 514785 din 20.08.2025 prin prisma art. 442 și 443 Cod contravențional instanța îl găsește ca fiind întocmit cu respectarea prevederilor indicate, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu.

Cu privire la sancțiunea aplicată de către agentul constatator instanța apreciază că, aceasta a fost aplicată în limitele impuse de art. 34 alin. (2) Codul contravențional și în limitele stabilite de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional.

Instanța conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate și prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate.

Astfel, vinovăția contravenientului în săvârșirea contravenției și-a găsit deplină confirmare prin probele administrate, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert cele expuse mai sus.

Instanța apreciază ca declarativ argumentul contestatarului ***** Fortuna precum că nu este de acord cu actul întocmit de către agentului constatator, dat fiind faptul că nu a comis contravenția de care este învinuit, or această poziție de către instanță este privită ca fiind o metodă de apărare în condițiile în care la materialele cauzei există probe pertinente și concludente care în ansamblu din punct de vedere al coroborării dovedesc săvârșirea faptei imputate.

Argumentele expuse în contestație, instanța de judecată le consideră neîntemeiate și necesită a fi respinse, or, acestea sunt neîntemeiate și declarative, și nu există careva temeiuri de declarare a nulității absolute a procesului-verbal cu privire la contravenție conform prevederilor art. 445 alin. (1) Cod contravențional.

Drept concluzie, instanța de judecată stabilește că, la încheierea procesului verbal cu privire la contravenție și aplicarea sancțiunii contravenționale prin care s-a dispus recunoașterea lui Fortuna ***** vinovat în săvârșirea contravenției prevăzute de art.47^2 alin. (1) Cod contravențional, agentul constatator a respectat prevederile art. 443 din Codul contravențional și a determinat caracterul veridic al contravenției incriminate, fiind acordată atenție cuvenită prevederilor art. 59 din Codul contravențional și anume principiul legalității și egalității în fața legii, principiul dreptății și caracterul personal al răspunderii contravenționale, precum și principiul individualizării răspunderii contravenționale și sancțiunii contravenționale, astfel ca obiecțiile făcute de către Fortuna ***** în contestația sa să aibă un caracter de a evita răspunderea contravențională și care să nu poată influența actele nominalizate supra, or, odată ce

procesul verbal cu privire la contravenție și hotărârea de sancționare fiind legale în fond, aceste acte nu pot fi anulate pe motive formale.

În circumstanțele enunțate instanța de judecată conchide că, în cadrul judecării cauzei s-a confirmat netemeinicia contestației lui Fortuna ***** prin urmare, aceasta necesită a fi respinsă, iar procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia asupra cauzei contravenționale seria nr. MAI06 514785 din 20.08.2025 întocmit de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Ocnița, Crivoi Igor potrivit căreia Fortuna ***** a fost recunoscut vinovat pentru comiterea contravenție prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în cuantum de 100 unități convenționale, ce constituie echivalentul sumei de 5000,00 lei, urmează a fi menținute fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. 457-458, art. 460, art. 462 Cod contravențional, instanța de judecată,

hotărăște:

Contestația depusă de Fortuna ***** împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție din 20.08.2025 și deciziei de sancționare din aceiași dată, se respinge.

Procesul-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 514785 din 20.08.2025 și decizia de sancționare din aceiași dată de aplicare a sancțiunii cu amendă de 100 (cinci sute) unități convenționale, echivalent a sumei de 5000 (cinci mii) lei, în temeiul art. 47^2 alin.(1) Cod contravențional în privința lui Fortuna *****, se mențin fără modificări.

Hotărîrea cu drept de recurs la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 zile din momentul pronunţării, prin intermediul Judecătoriei Edineț, sediul Ocnița.

Președintele ședinței,
Judecătorul Dolghieri Dan